

זמני השבת

כניסת שבת: 16:36

יציאת שבת: 17:28

רבנו תם: 18:00

אור הנר

העלון
השבועי
למשפחה

עורך: נריה אטון, פרשת "בשלח",

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

מחזק מאוד
חובה לקרוא!!!

דבר העורך

פרשת בשלח

"ויקח משה את עצמות יוסף עִבּוֹ"

בפרשתנו אנו קוראים על יציאת בני ישראל ממצרים, והגעתם לים סוף.

התורה מעידה על ישראל שהיו עסוקים בבית מצרים, ואילו משה רבנו ע"ה היה עסוק במצות לקחת עצמות

יוסף, ובזמן זה ניצל משה את הזמן וחטף עוד ועוד מצוות, שנאמר: "חכם לב יקח מצוות".

החכם האמיתי ינצל את כל חייו מאה עשרים שנה שנתן לו הקב"ה, ויחטוף בהם כמה שיותר מצוות.

וכי להבין את המושג "לחטוף את המצוות". מצאתי בספר עלינו לשבח מקרה של דוגמה אחת שתמחיש כיצד "חוטפים מצוות".

מסיפור זה נוכל ללמוד שיהודי המשתדל לקיים את המצווה הבאה לידיו, ואיננו מחמיצה, זוכה להינצל מאויביו הקמים עליו.

מדובר בתקופה שבה הקים הרב משה פרוש זצ"ל את הת"ת במושבה יבניאל, לאחר מסעם הנודע של רבני ירושלים במושבותיה של ארץ ישראל. ר' משה זצ"ל כבר עבר לגור ביבניאל, בערב סוכות תרע"ז, מספר בנו הרב מנחם פרוש, בא אבי מורי לשהות בירושלים כאשר כוונתו היתה לקחת מיד אחרי החג את אמא ע"ה ואת הילדים. רעב גדול היה אז בירושלים אבא זצ"ל סיפר שבערב הושענא רבה, עבר בשכונת מאה שערים וראה את נשותיהם של גדולי החכמים בירושלים עומדות ומוכרות כרים וכסתות וסדינים על מנת שיהיה להם כסף לקניות לחג. אחת מן הנשים היא אשתו של אחד מגדולי תלמידי החכמים, הגאון רבי יוסף סלנט, שכבר לא היו לה כרים וכסתות וסדינים למכירה, היא הציעה לאבי לקנות גפרורים, אבא לא היה זקוק לגפרורים, והמשיך בדרכו, לאחר מספר צעדים נעצר, חשב בליבו אם אשה כזו גדולה עומדת ברחוב ומוכרת גפרורים, אי אפשר שלא לקנות ממנה ולתת לה כסף על מנת שהיא תוכל לקנות מצרכים לחג, ר' משה פרוש חזר לאשה וקנה ממנה קופסת גפרורים והכניסה לכיסו. במוצאי חג שמחת תורה, שכר אבא כרכרה שתחזיר אותו ליבניאל, עליה הונחו כל מטלטלי הבית והרהיטים, ויצאו לדרך. ליד הר הצופים בירושלים היה חושך בדרך ולא ניתן לראות כלום, ועדין זה היה בתקופת המלחמה. בדרך פתאום נפל מהעגלה אחד הרהיטים. הרעש שהיה כתוצאה מהנפילה הבהיל את החיילים הטורקים שעמדו על המשמר על מנת למנוע הברחות ואכן לתפוס את מי שבורח מהעיר ואת מי שבורח מהשרות העבאי.

באותם ימים עריק אחד שהיה נתפס, היה מקבל על כך מכות נוראיות, ורבים קיפחו את חייהם מעוצמת המכות. בעקבות נפילת הרהיט, חיילי הצבא הטורקי עצרו את הרב פרוש, והחלו לצעוק עליו, וביקשו ממנו לדעת לאן הוא בורח, השיב להם האבא כי הוא נתן אמריקאי. אבל הם לא התחשבו בכך והחלו לגרור אותו לבית מעצר בירושלים – בעיר העתיקה. בדרך למעצר הם גוררים אותו וממשיכים לתת לו מכות, עד כדי סכנה לחייו. אבא ביקש להראות לחיילים את הדרכון

האמריקני שנמצא אצלו והם התנגדו, כל הדרך היה חושך. לפתע נזכר אבי בגפרורים שבכיסו, החליט להדליק גפרור והצליח להראות להם את הדרכון, החיילים נבהלו, הצדיעו לו ושחררו אותו.

הנה המצוה ש'לקח' הרב את הגפרורים מאשת רבי יוסף סלנט, הצילו את חייו. וכל זה בזכות שהוא חטף מצוה שהזדמנה לו, ולא ויתר עליה לכן ניצל. עלינו לנצל את חייו בעולם הזה הדומה לפורדור, ולהגיע לעולם הבא הדומה לטרקלין במצוות ומעשים טובים, בברכת שבת שלום ומבורך.

פרפראות לתורה

"שם שם לו זק ומשפט... כל המזולה אשר שבתו במצרים... ויבאו אילמה ושם שבתו עשרה עינות מים"

מפרש רבי יעקב בעל הטורים: 'שם שם לו חוק ומשפט' – זה פרה אדומה, שכשם שזה המר ממתיק המרים כך פרה אדומה מטהרת הטמאים, ומטמאה הטהורים. "שם" בגמטריא פרה אדומה.

'כל המחלה' מחלה אותיות הלחם. ואותיות המלח. לומר שפ"ג חלאים תלויים במרה, ופת שאוכל בשחרית וטובל במלח, וקיתון של מים מבטלתו. ולכך סמך לו הפסוק את המילים "עינות מים".

"ויהי ביום השביעי יצאו בן העם כלקוט ולא מצאו"
שואל כאן הצדיק רבי מאיר'ל מפרימישלן: לשון "מצאו" מורה על דבר שהיה ואבד. והרי בשבת לא ירד מן ישראל: מדוע נאמר בכתוב "ולא מצאו"? אלא אומר רבי מאיר'ל – לשון הכתוב שלפנינו מוסברת היטב, על פי המדרש המובא בילקוט שמעוני: כשהודיע משה לעם, שבשבת לא ירד המן לישראל, ביקשו דתן ואבירם – מתנגדיו המובהקים של משה – לעשות את דברי משה רבנו פלסתר, כדי להוריד את קרנו בעיני העם. מה עשו? הלכו בשבת לפנות בוקר ופיזרו מסביב למחנה ישראל כמויות של מן, שלקטו בערב שבת, ואמרו לשכניהם: צאו החוצה וראו, שמשה אינו אלא בדאי, יש מן בשטח! אולם בינתיים פשטו להקת ציפורים מסביב למחנה ואכלו את המן שפיזרו דתן ואבירם, וכתוצאה מכך אומתו דברי משה לעם: "שבת היום לה', היום לא תמצאוהו בשדה". לשון הכתוב "ולא מצאו" מתייחסת לפי זה, למן שפיזרו דתן ואבירם בשדה. כתוצאה מפשיטת הציפורים לא נמצא בשדה כל מן, וכך הופרה מזימתם הנפשעת של שני בעלי המחלוקת כנגד מנהיגותו של משה רבנו. על יסוד המדרש המובא כאן, נהגו בקהילות רבות בישראל לפזר ב"שבת שירה" – שבה קוראים פרשת ירידת המן במדבר, מאכלי גריסים של חיטים וסולת ליד הבתים, כדי שהציפורים יאכלו מהם ויבואו על שכרם על המעשה הטוב שעשו אבות אבותיהן בימי משה. ויש המוצאים בשם הפרשה רמז למנהג זה בדרך של נטריקון (ראשי תיבות) "בשלח" – בשבת שירה לאכול חיטים.

"ולקטו דבר יום ביומו"

שלא ילקוט אדם מהיום למחר, כעין מערב שבת לשבת, אלא "דבר יום ביומו" מי שברא יום, ברא פרנסתו. מכאן היה רבי אלעזר המודעי אומר: כל מי שיש לו מה יאכל היום, ואומר: "מה אוכל למחר?" – הרי זה מחוסר אמונה.

"ויאמר משה אל אהרן קוץ צנצנת אוחת ותן שמה מלא העמר מן... למשמרת לדורותיכם"

שנו חכמים: בשעה שאמר ירמיהו הנביא לישראל: מפני מה אין אתם עוסקים בתורה? אמרו לו: במה נתפרנס? הוציא להם צלוחית של מן (שנשמרה מימי משה) ואמר להם: אבותיכם, שהיו עוסקים בתורה, ראו במה נתפרנסו. אף אתם, אם תעסקו בתורה – הקב"ה יפרנסכם מזה.

תנאי התנה הקב"ה

אמר רבי יוחנן: תנאי התנה הקדוש ברוך הוא עם הים שיחא נקרע לפני ישראל...

אמר רבי ירמיה בן אלעזר: לא עם הים בלבד התנה הקדוש ברוך הוא, אלא עם כל מה שנברא בששת ימי בראשית! שנאמר (ישעיה מ"ה): "אנכי עשיתי ארץ, ואדם עליה בראתי, אני ידי נטו שמים, וכל צבאם ציוותי" – ציוותי את הים שיחא נקרע לפני ישראל, ציוותי את השמים ואת הארץ שישתקו לפני משה, ציוותי את השמש ואת הירח שיעמדו לפני יהושע, ציוותי את העורבים שיכלכלו את אליהו הנביא, ציוותי את האש שלא תזיק לחנניה מישאל ועזריה, ציוותי את האריות שלא יזיקו את דניאל, ציוותי את השמים שיפתחו לקול יחזקאל, ציוותי את הדג שיקיא את יונה...

אור החיים על הפרשה

"ויהי בשלח פרעה את העם"

הגמרא במסכת מגילה מסבירה שברוב המקומות בתנ"ך שנאמר בהן המילה "ויהי", הינם לשון צער.

תמה האור החיים הקדוש מדוע נקט הפסוק לשון צער "ויהי בשלח", והלא ביציאת ישראל ממצרים הייתה שמחה עצומה.

ועוד הקשה האור החיים הקדוש: מדוע נאמר "בשלח פרעה" הרי מלשון הכתוב אפשר להבין חלילה כאילו פרעה שלחם ממצרים, והלא בורא עולם הוא שהוציא את בני ישראל ממצרים.

ותירץ האור החיים הקדוש: שבאה התורה ללמדנו, שהסיבה והגורם לצער הגדול שהצטער עם ישראל ברדיפת פרעה משום שפרעה הוציא את עם ישראל מרצונו, שידוע שהקב"ה כפה אותו עד שהתרצה לשלחם. ולכן פרעה טעה, וחשב שיציאת ישראל ממצרים תלויה בו, ורדף אחריהם, וגרם לאבד גם את עצמו, וגם את כל המצריים, ולכן נקטה התורה בלשון כאילו פרעה שלחם.

וגם מובן מדוע נקטה התורה לשון צער, משום שדרך היציאה של בני ישראל ממצרים הייתה כביכול על ידי רצון פרעה, ומשום שעל ידי כך גרם לאבד את עצמו היה צער לקב"ה משום שאינו חפץ בכליון מעשי ידיו אפילו שהם רשעים, וכמובא במסכת מגילה (י:): "מעשי ידי טובעים בים, ואתם אומרים שירה?".

ותירץ האור החיים הקדוש תירוצו נוסף: כאשר מוזכר "עם" פירושו ערב רב (המצריים) שהצטרפו ליציאת בני ישראל ממצרים, והשחתת עם ישראל במדבר הייתה בגלל הערב רב, (וזהו ח"ב מ"ב:). אם כן יש צער גדול שנשלח עם עם ישראל גם הערב רב, ולכן נאמר לשון צער.

(ישובים ותירוצים על האור החיים הקדוש)

הלכות ברכות

דיני קדימה בברכת מעין שלוש – שולחן ערוך סימן ר"ח

א. מעין שלוש מהתורה או מדרבנן רבותינו הראשונים נחלקו אם ברכת "מעין שלוש" שמברכים על שבעת המינים, היא ברכה מן התורה כברכת המזון או שהיא ברכה מדרבנן כשאר כל הברכות, ולכל הדעות, יש להקפיד בה מאוד שהיא חובה גמורה.

ב. האוכל עוגות ומיני דגן מבושלים כאטריות, קוסקוס וכיוצא בהם, אם אכל כשיעור (27 גרס), מברך ברכה אחרונה מעין שלוש "על המחיה". אלא שאם הם עשויים מקמח חיטים שגדלו בארץ ישראל, חותם בברכה "על הארץ ועל מחיתה", ואם הם גדלו בחוץ לארץ, חותם "על הארץ ועל המחיה". על כן, היום שרוב הדגן המעוי בארץ ישראל,

הוא מיובא מחוץ לארץ, חותם תמיד "על הארץ ועל המחיה". "ורק אם ידוע לו שדגן זה מארץ ישראל, חותם "על הארץ ועל מחיתה". כמו כן, האוכל פירות שבעת המינים שגדלו בארץ ישראל, חותם בברכה אחרונה "על הארץ ועל פירותיה", אולם אם גדלו בחוץ לארץ, חותם "על הארץ ועל הפירות". וכן השוטה רביעית יין מענבים של ארץ ישראל, חותם "על הארץ ועל פרי גפנה", אולם אם גדלו בחוץ לארץ, חותם "על הארץ ועל פרי הגפן". "כיום רוב הפירות והיין הם מארץ ישראל, לכן חותם תמיד "על הארץ ועל פירותיה", או "על הארץ ועל פרי גפנה". אבל אם ידוע לו שהפירות או היין הללו הם מחוץ לארץ, וכמו שבתקופה זו מצויים כבר ענבים חדשים שמביאים אותם מחוץ לארץ, חותם בסוף הברכה "על הארץ ועל הפירות", וכן על היין שפעמים כתוב על הבקבוק "יבול חו"ל", חותם "על הארץ ועל פרי הגפן".

ג. מי שאכל משלושת הסוגים של ברכת מעין שלוש, וכגון שאכל עוגה ופירות שבעת המינים, ושתה רביעית (80 גרס) יין, מזכיר את שלושתם בברכה כסדר הזה: ברוך אתה ה'... "על המחיה ועל הכלכלה, ועל הגפן ועל פרי הגפן, ועל העץ ועל פרי העץ" ועל תנובת השדה וכו'. וכן מסיים בסופה: ונודה לך ה' אלוֹקינו על הארץ ועל המחיה ועל פרי גפנה ועל פירותיה, ברוך אתה ה' על הארץ ועל המחיה, ועל פרי גפנה, ועל פירותיה.

ד. אבל כזית מפירות שבעת המינים וגם כזית משאר פירות העץ, כגון שאכל תמרים ותפוח, אינו מברך "בורא נפשות" על התפוח, אלא מברך מעין שלוש "על העץ ועל פרי העץ" בלבד, ופוסט בזה גם את התפוח, כי גם התפוח פרי עץ הוא.

ה. אבל כזית מפירות שבעת המינים וכזית מפירות האדמה, כגון שאכל תמרים ומלפפון, מברך "בורא נפשות" על המלפפון, ואחר כך "על העץ ועל פרי העץ" על התמרים.

ו. סדר קדימה בברכות אחרונות: אבל משבעת המינים (עוגה או פרי או שתה רביעית יין) וגם ממאכל שאינו גידולי קרקע, כגון: ביצה, מברך תחילה "מעין שלוש", ואחר כך "בורא נפשות". כי ברכת מעין שלוש חשובה יותר, שלדעת רוב הראשונים היא מן התורה. אבל אם אכל משבעת המינים וגם מגידולי קרקע, כגון שאכל עוגה ותפוח, יברך תחילה "בורא נפשות", ואחר כך "מעין שלוש". ואם טעה וברך "מעין שלוש" קודם, לא יברך לאחר מכן "בורא נפשות". והטעם לזה, שכיון שהזכיר את המילים "תנובת השדה" בתוך ברכת "מעין שלוש", יש אומרים (רבנו פרץ, הרשב"א, האגודה, מהר"ם ריקאנטי) שזה כולל את כל גידולי קרקע, ונמצא שפטר אותם כבר מברכה אחרונה. וכל שכן אם אכל פרי משבעת המינים וגם פרי אדמה, וכגון שאכל תמרים ומלפפון, שכיון שהזכיר בסוף הברכה "על פירותיה", הרי זה כולל גם את פירות האדמה שאכל. על כן יברך תחילה בורא נפשות, ואחר כך מעין שלוש. (ט"ו בשבט בהלכה ובאגדה)

טבלאות אלו
אושרו על ידי
רבנים
תלמידי חכמים

סדר קדימה בברכות אחרונות

אכל כזית מפירות שבעת המינים וכזית מפירות האדמה, כגון שאכל תמרים ומלפפון, מברך "בורא נפשות" על המלפפון, ואחר כך "על העץ ועל פרי העץ" על התמרים.	בורא נפשות קודם
אכל משבעת המינים וגם מגידולי קרקע, כגון שאכל עוגה ותפוח, יברך תחילה "בורא נפשות", ואחר כך "מעין שלוש".	בורא נפשות קודם
אכל כזית מפירות שבעת המינים וגם כזית משאר פירות העץ, כגון שאכל תמרים ותפוח, אינו מברך "בורא נפשות" על התפוח, אלא מברך מעין שלוש "על העץ ועל פרי העץ" בלבד, ופוסט בזה גם את התפוח, כי גם התפוח פרי עץ הוא.	ברכת מעין שלוש פוסט את ברכת בורא נפשות

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי שבתאי אטון זצ"ל

הרב שבתאי אטון נולד בשמחת תורה תרפ"ו בעיר העתיקה בירושלים לאביו הרב בן ציון אטון, מרבני ישיבת פורת יוסף. למד בעצירותו בישיבת פורת יוסף והוכר כתלמיד מוכשר וגאון. הוא נשא לאישה את בתו של הרב יוסף שהרבני. אחותו היא אשת הרב הגאון בן ציון אבא שאול זצ"ל. בתקופה שלאחר נישואיו, המשיך בלימודיו בכולל שעל יד ישיבת פורת יוסף. בהמשך התבקש לכהן כרב שכונת מלחה בירושלים.

בשנת תשכ"ז נפטרה רעייתו, ולאחר כמה שנים נישא בשנית.

באותה שנה ייסד את ישיבת "ראשית חכמה" בשכונת מקור ברוך, והחל לעמוד בראשה. בראשית שנה הישיבה בדירות פזורות ובהמשך במשכן ארעי בשכונת מקור ברוך, אך עם הזמן נבנה בניין הישיבה בשכונת סנהדריה. בכהונתו כראש ישיבה החזיק כארבעים שנה. נפטר בי"ב בשבט תשס"ו, ונקבר בבית הקברות סנהדריה בירושלים. בנו הרב בן ציון אטון מכהן כיום בראשות הישיבה. אחר פטירתו יצא לאור כמה ספרים משיחותיו המוסריות.

רעש שאינו נשמע

נכדו של הרב שבתאי אטון נכנס לחדרו של סבו, ומצא אותו לומד מתוך ריכוז עילאי.

הנכד לא התפלא שסבו לא שמע אותו נכנס לחדר, משום שבאותה התקופה בנו בית כנסת בסמוך לביתו, ורעש הבנייה היה בלתי נסבל. טרקטורים חפרו ומנופים העבירו חומרי בנייה. גם כאשר פנה הנכד אלא סבו הוא לא שמע אותו, ורק כאשר צעק הצליח למשוך את תשומת ליבו.

"איך אתה מצליח ללמוד ולהתרכז בתנאים האלה?" שאל הנכד.

השיב לו הרב שבתאי אטון במלוא הגרון: "הרי בונים כאן בית כנסת לתפילה ולתורה. אני שומע שום רעש", ומייד שב ללימודו.

היום יום שישי י"ב שבט יום הילולתו זצ"ל

"לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי"

נתאר לעצמנו: אדם שב מבית הכנסת בליל שבת קודש ושני מלאכי השרת מלווים אותו מלאכי השלום מלאכי עליון, משתוקקים לראות את השולחן הערוך והנרות הדולקים, ולומר: "יהי רצון שתהיה לשבת אחרת כך" (שבת קי"ט) מנשק את המזוזה ופותח את הדלת, ואשתו מקדמת פניו כמלכה. הבעל, מבקש הוא להחמיא לה. אין זה דבר של מה בכך. לאפות ולבשל להכין מטעמים, ולשטוף ולסדר ולערוך שולחן מלכים ולהדליק נרות ולהראות כמלכה. "ואו" הוא מתפעל, "את ממש דומה לסוסה!" "דומה" "למה?" אין ספק הוא יידרש להסביר לדיינים, בבית הדין על ה"מחמאה" שנתן לאשתו.

איך נסביר את הכתוב: "לסוסתי ברכבי פרעה, דמיתוך רעיתי" טוב זה "שיר השירים". הוא משל, אף אחד לא יעז להחמיא ולומר: "אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק" לאשתו, זה משל.

ומה הנמשל: על מנת להבינו, נזכיר את הפסוקים בפרשתנו: "ותיקח מרים הנביאה אחות אהרון את התוף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות. ותען להם מרים: שירו לה' כי גאה – גאה, סוס ורכבו רמה בים" (שמות ט"ו) וכתב רש"י, שמשה שורר עם האנשים ומרים אמרה שרה לנשים. פרש על כך המזרחי, שאמרה כל שירת הים, כמשה רבנו, אלא שלא נכתב אלא הפסוק הראשון "שירו לה' כי גאה – גאה סוס ורכבו רמה בים". ולא מובן, מדוע מכל שירת הים בחרה מרים דווקא פסוק זה. ועוד צריך להבין למה נאמר "ותען להם מרים", לגברים. היה ראוי לכתוב: "ותען להן מרים" לנשים!

אלא, שכאשר בקשה מרים לומר שירה התריסו כנגדה הגברים: מה לכן הנשים לשורר? הן כל הגאולה הייתה עבור מתן תורה, כמו שכתוב "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה" הוא הר סיני שבו ניתנה התורה.

ובלימוד התורה חייבים הגברים בלבד כמו שכתוב "ולמדתם אותם את בניכם" ולא נאמר את בנותיכם אם כן למה הנשים צריכות לשורר? לפיכך: "ותען להם מרים" להם, לגברים – הן שוררתם: "שירו לה', כי גאה גאה, סוס ורכבו רמה בים". והרי מהשמים מענישים רק את מי שראוי להעניש, ואם כך בקריעת ים סוף צריך להבין מדוע טבעו הסוסים, מה הם עשו? אם אדם חטא, הבהמה מה חטאה?

והתשובה, משום שהם סייעו לרדיפה אחרי בני ישראל, והמסייע גם כן נענש, כעובר עבירה. משום כך, יש גם לנשים לשורר על גאולת מצרים שתביא למתן תורה ולחיוב לימודה. כי הן מסייעות ללמוד התורה, וכמאמרם ז"ל (ברכות י"ז) שהנשים זוכות לחיי עולם משום שהן שולחות את בעליהן וילדיהן ללמוד תורה.

וכתב רבינו בחיי שלפיכך פנה משה רבינו אל הנשים בראשונה, לפני מתן תורה: "כה תאמר לבית יעקב", אילו הנשים, "ותגיד לבני ישראל", אילו הגברים. משום שאישה טובה היא סיבה לתורה. ואמר רבי יעקב קמינצקי זצ"ל, שידוע, ששיר השירים, הוא משל ליחס שבין הקב"ה הוא לכנסת ישראל. שהיא הרעיה המזכרת בו. בכך יתפרש הפסוק: חסוסים ברכבי פרעה היו מגיעים לרדיפה, אחרי בני ישראל על כך נענשו ביחד עם המצרים, כך – להבדיל, הצדיקים הם מרכבתו של מקום. כמו שנאמר: "ועמך כלם צדיקים". אפילו הריקנים שבישראל הם מלאים מצוות כרמון.

במצוותינו, אנו מאפשרים לקב"ה להוריד שפע לעולם, כמו שנאמר: "תנו עוז לאלוקים" (תהילים – ס"ח, ל"ה) ועל זה נאמר "לסוסתי ברכבי דמיתי דמיתוך רעיתי" כמו שהסוסים של מצרים נענשו על זה שהם סייעו לדבר רע, ורדפו אחרי בני ישראל, כך הנשים מגיע להם לשיר את שירת הים שמסייעות לבעליהן וילדיהן ללימוד התורה, ואשרי אותו בית שהאישה שולחת את בעלה לשיעור תורה, והילדים רואים כך וזוכים להעריך גם הם את התורה, יה"ר שנוכה, שבת שלום ומבורך.

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
ציליל בת אסתר מירית בת דניאלה גולן בן אסתר. אביה בן וויאן. צופית בת שרונה. גל בת אסתר. עופרי בן עמית. שרה בת אוסנת שולמית. אביה בת אוסנת שולמית. דוד בן סבריה.

לרפויש

רחל בת שרה ברוך חי בן לאה. מיריה בת רחל. ר' נפתלי בן נעמה. שמעון חמו. ימנה בת חנינה. אלגריה בת מרים. אליאן בת עזיהו. יוסף בן מרים. מאיר בן חנינה. רחל בת מול. אנט בת אסתר. מרים בת רות.

לע"נ

אליהו בר שרה. מול בת חנה יעקב בר מול. יצחק מאיר בר מול. ארלט חנה בת פריחה. יוסף בר חנה. ניית בת רחל. סול בת מסעודי. פינחס בן רחל. יצחק אברהם. אברהם בן מרים. עמרם דמרי.